

EARL DERR BIGGERS

CHARLIE CHAN JA AVAIMETON TALO

Charlie Chan ja avaimeton talo

Earl Derr Biggers

Charlie Chan ja avaimeton talo

SAGA Egmont

Charlie Chan ja avaimeton talo

Translated by Paavo Lehtonen

Original title: *The House Without a Key*

Original language: English

Cover image: Shutterstock

Teos on julkaistu historiallisena dokumenttina, jonka kieli kuvastaa julkaisuaikansa näkemystä.

Copyright © 1925, 2024 SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727195285

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

I Kona-sää

Miss Minerva oli arvostetun aseman omaava bostonilainen, joka jo kauan sitten oli ohittanut romanttisen iän. Kauneus kuitenkin kiehtoi häntä, jopa Tyynen meren saaren puolibarbaarinen kauneus. Kävellessään hitaasti pitkin hiekkarantaa hän tunsu palan kurkussaan samoin kuin hän oli joskus tuntenut konserttitalissa, Bostonissa, kun hänen suosikkiorkesterinsa ylti uudelle ja odottamattomalle ihanuuden huipulle.

Oli hetki jolloin hän piti Waikikista eniten, juuri ennen päivällistä ja nopeasti laskeutuvaa trooppista pimeyttä. Korkeiden kookospalmujen heittämät varjot pitenevät ja syvenivät, laskevan auringon valo sai Diamond Headin hehkumaan ja kultasi koralliriutoilta vyöryvät hyökyaallot. Muutamia myöhäisiä uijia, jotka eivät raatsineet vielä lähteä pois, täpli vettä, jonka kosketus oli kuin rakastetun syleily. Lähimmän uimalautan ponnahduslaudalla hoikka ruskettunut tyttö tasapainotteli ihastuttavan hetken. Mikä vartalo! Miss Minerva, joka oli itse reippaasti yli viidenkymmenen, tunsu lievän

kateuden pistoksen – nuoruus, nuoruus kuin nuoli, suora ja varma ja lentävä. Hoikka vartalo kohosi kuin nuoli, sitten putosi: täydellinen sukellus, äänetön ja puhdas.

Miss Minerva vilkaisi vieressään kävelevän miehen kasvoja. Mutta Amos Winterslipiä ei kiinnostanut kauneus, siitä hän oli tehnyt elämänsä säännön. Hän oli syntynyt näillä saarilla eikä hän ollut koskaan käynyt mannermaalla San Franciscoa pitemmällä. Asiasta ei kuitenkaan voinut olla epäilystäkään: hän oli Uuden Englannin omantunnon henkilöitymä, valkoiseen flanellipukuun sonnustautuneen Uuden Englannin.

»Paras kääntyä takaisin, Amos», miss Minerva ehdotti.

»Sinun päivällisesi odottaa. Suuret kiitokset.»

»Minä kävelen aidalle saakka», Amos Winterslip sanoi.

»Sitten kun sinä kyllästyit Daniin ja hänen edesottamuksiinsa, tule takaisin meidän luoksemme. Sinä olet meille tervetullut.»

»Sinä olet kovin ystävällinen», miss Minerva vastasi terävään, kirpeään sävyyn. »Mutta minun täytyy todella lähteä kotiin. Grace on huolissaan minusta. Tietenkään hän ei pysty ymmärtämään. Ja minun käyttäytymiseni on skandaalimaista, se minun täytyy myöntää. Minä tulin Honoluluun kuudeksi viikoksi, ja minä olen jo kuljeskellut ympäri näitä saaria kymmenen kuukauden ajan.»

»Niinkö pitkään sinä olet täällä ollut?»

Miss Minerva nyökkäsi. »En minä osaa sitä selittää. Minä vannon joka päivä juhlallisesti että rupean pakkaamaan matkalaukkujani... huomenna.»

»Eikä huomina koskaan koita», Amos sanoi. »Tropiikki on saanut sinut valtaansa. Joillekin ihmisille käy näin.»

»Sinä tarkoitat ilmeisesti heikkoja ihmisiä», miss Minerva kivahti. »Niin, minä en ole ikinä ollut heikko. Kysy vaikka keneltä Beacon Streetillä.»

Amos Winterslip hymyili vaisusti. »Se on Winterslipien sukuvika», Amos Winterslip sanoi. »Me olemme oletettavasti puritaaneja, mutta me tunnemme aina jonkinlaista kaipausta näitä leppoisia leveysasteita kohtaan.»

»Minä tiedän», miss Minerva vastasi katse yhä eksoottiseen rantaviivaan tähdätyinä. »Juuri se sama sai niin monet seikkailijat lähtemään merelle Salemin satamasta. Ne jotka jäivät maihin olivat sitä mieltä että nuo matkaajat näkivät sellaista mitä yhdenkään Winterslipin ei pitäisi ikinä nähdä. Mutta yhtä kaikki he kadehtivat heitä – tai ehkä juuri siitä syystä.» Miss Minerva nyökkäsi. »Jonkinlainen mustalaismainen sukupiirre. Juuri se sai sinun isäsi tulemaan tänne ja ryhtymään valaanpyytäjäksi, ja sai sinut syntymään näin etäällä kotoa. Sinä tiedät että et kuulu tänne, Amos. Sinun pitäisi asua Miltonissa tai Roxburyssä, kantaa pientä vihreää laukkua ja poiketa aamuisin toimistoon Bostonissa.»

»Minä olen usein miettinyt tuota», Amos Winterslip myönsi.

»Ja kenties... ehkä minä vielä joskus elämässäni...»

He olivat saapuneet piikkilanka-aidalle, joka oli outo raja-aita tällä ystävällisellä rannikolla. Se ulottui aina rantaan saakka. Aalto vyöryi rantaan ja huuhtoi viimeistä pylvästä, vetäytyi sitten takaisin.

Miss Minerva hymyili. »Niin, tässä päättyy Amos ja Dan alkaa», hän sanoi. »Minä otan vaarin tilaisuudesta ja juoksen aidan pään ympäri. Onneksi sinä et pystynyt rakentamaan sitä niin että se liikkuisi vuoroveden myötä.»

»Löydät varmaan matkatavarasi huoneestasi Danin luona», Amos sanoi. »Muista mitä minä sanoin...» Hän vaikenä äkkiä. Tukeva, valkoisiin pukeutunut mies oli ilmestynyt puutarhaan aidan taakse ja tuli nopeasti heitä kohden. Amos Winterslip seisoi hetken jäykkänä kiukkuisen tulen loimutessa hänen muuten sameissa silmissään. »Hyvästi», hän sanoi ja kääntyi.

»Amos!» miss Minerva huudahti kipakasti. Amos jatkoi kulkuaan ja miss Minerva kiiruhti hänen peräänsä. »Amos, älä ole typerä! Onko siitä pitkäkin aika kun sinä viimeksi puhuit Danin kanssa?»

Amos pysähtyi algarobapuun alla. »Kolmekymmentäyksi vuotta viime elokuussa.»

»Se on riittävän pitkä aika», miss Minerva sanoi. »Kierrä nyt tuon typerän aitasia ympäri ja ojenna hänelle kätesi.»

»En minä», Amos sanoi. »Ilmeisesti sinä et tunne Dania, Minerva, ja elämää jollaista hän on viettänyt. Tuon tuosta hän on tuottanut häpeää meille kaikille...»

»Mutta Daniahan pidetään suurmiehenä», miss Minerva pani vastaan. »Häntä kunnioitetaan...»

»Ja hän on rikas», Amos lisäsi katkerasti. »Ja minä olen köyhä. Aivan niin, näin tässä maailmassa usein käy. Mutta edessä on tuleva maailma, ja siellä minä uskon Danin saavan sen minkä hän ansaitsee.»

Vaikka miss Minerva olikin karaistunut sielu, häntä kuitenkin säikähdytti vihan ilme Amosin kapeilla kasvoilla. Hän tajusi ettei väittelyä kannattanut jatkaa. »Näkemiin, Amos», hän sanoi. »Kunpa minä pystyisin joskus suostuttelemaan sinut tulemaan Itään...» Amos ei osoittanut merkkiäkään että olisi kuullut, vaan kiiruhti pois pitkin valkoista hiekkarantaa.

Kun miss Minerva kääntyi, Dan Winterslip hymyili hänelle aidan takaa. »Hei, siellä», Dan huudahti. »Tule aidan tälle puolelle ja nauti jälleen elämästä. Sinä olet hyvin tervetullut.»

»Miten sinä voit, Dan?» Miss Minerva otti tilaisuudesta vaarin aallon peräytyessä ja siirtyi Danin puolelle. Dan tarttui hänen käsiinsä.

»Hauska nähdä sinua», Dan sanoi, ja hänen silmänsä todistivat samaa. Aivan niin, hän osasi käsitellä naisia. »Nykyään täällä kotosalla on niin yksinäistä. Tarvittaisiin nuorta tyttöä piristämään elämää.»

Miss Minerva tuhahti. »Minä olen laahustanut kalosseissa liian monta talvea ympäri Bostonia», hän muistutti, »joten tuollainen puhe ei saa minun päätäni pyörälle.»

»Unohda Boston», Dan kehotti. »Havaijilla me olemme kaikki nuoria. Katso minua.»

Miss Minerva katsoi Dania ihmeissään. Dan oli kuudenkymmenen ikäinen, sen hän tiesi, mutta vain tuuhea, kiharainen, ohimoilta riippuva valkoinen tukka paljasti Danin iän. Vuosia jatkuneet vaeltelut polynesialaisessa auringossa olivat paahtaneet Danin ihon syvän pronssinväriseksi, eikä hänen kasvoissaan ollut ryryn ryppyä. Hän oli leveärintainen ja lihaksikas, ja mannermaalla hän olisi käynyt nelikymmenvuotiaasta.

»Näemmä rakastettava veljeni saattoi sinut aina viimeiselle rajalle saakka», Dan huomautti, kun he kulkivat puutarhan halki. »Varmaankin hän lähetti minulle rakkaat terveiset?»

»Minä yritin saada hänet tulemaan tänne ja puristamaan kättäsi», miss Minerva sanoi.

Dan Winterslip naurahti. »Älä riistä Amosilta vihaa jota hän tuntee minua kohtaan», hän ehdotti. »Nykyään hän ei juuri

muusta saa sisältöä elämälleen. Hän tulee joka ilta algarobapuun alle polttamaan savuketta ja tuijottamaan minun taloani. Tiedätkö mitä hän odottaa? Hän odottaa että Herra iskee minut maahan syntieni vuoksi. Niin, hän on kärsivällinen odottaja, se hänen ansiokseen on luettava.»

Miss Minerva ei vastannut. Danin suuri, monihuoneinen, monisiipinen talo sijaitsi miltei sietämättömän kauniilla paikalla. Miss Minerva seisoi siinä ja nautti jälleen tästä kaikesta: poincianapuut jotka olivat kuin suuria karmosiinipunaisia sateenvarjoja, mahtavat kultahehkut, jättiläismäiset banianpuut purppuraisine varjoinen ja kaikkein rakkaimpina keltaisten kukkien ylenpalttisesti peittämät haupuut jotka näyttivät vanhoilta kuin aika itse. Kaikkein ihastuttavimpia olivat kukkivat köynnöskasvit, bougainvillea joka peitti kaiken mihin se kosketti tiilipunaisella loistollaan. Miss Minerva ihmetteli mitä hänen ystävänsä, jotka joka kevät haltioituivat tyynesti Bostonin kaupunginpuutarhassa, sanoisivat jos he näkisivät mitä hän nyt näki. Ehkä he järkyttyisivät hieman, sillä tämä oli liian hehkuvaa ollakseen täysin kunniallista. Helakanpunainen tausta – epäilemättä Dan-serkulle sopiva.

He saapuivat talon sivuovelle joka johti suoraan olohuoneeseen. Vilkaistessaan oikealle miss Minerva näki rehevän lehvistön läpi rauta-aidan ja korkean portin joka johti Kalia Roadille. Kuten useimmissa tällaisissa saarten taloissa täälläkin olohuoneessa seinät oli vain kolmella sivulla, ja neljättä sivua peitti valtava rautalankainen hytysverkko. He kulkivat yli kiiltävän lattian ja saapuivat takana olevaan suureen eteiseen. Lähellä ulko-ovea epämääräisen ikäinen havaijilaisnainen nousi hitaasti tuolista. Hän oli tuon katoavan rodun valtava, korkeapovinen, arvokas edustaja.

»Kas, Kamaikui, minä olen tullut takaisin», miss Minerva sanoi hymyillen.

»Minä toivotan teidät tervetulleeksi», nainen sanoi. Hän oli vain palvelija, mutta hän puhui armollisesti kuin talon emäntä.

»Sama huone joka sinulla oli silloin kun ensimmäisen kerran kävit täällä, Minerva», Dan Winterslip ilmoitti. »Sinun matkatavarasi ovat siellä – sekä jotain postia joka tuli tänä aamuna laivalla. Minä en viitsinyt lähettää sitä Amosin luokse. Me syömme päivällistä kun olet valmis.»

»Minä en viivy pitkään», miss Minerva vastasi ja kiiruhti yläkertaan.

Dan Winterslip palasi olohuoneeseen. Hän istuutui rottinkituoliin joka oli tehty hänen tilauksestaan Hongkongissa ja katseli tyytyväisenä ympärilleen monia todisteita vauraudestaan. Hänen hovimestarinsa tuli sisään cocktailtarjotinta kantaen.

»Kaksi, Haku?» Winterslip sanoi hymyillen. »Neiti on Bostonista.»

»Aivan niin», Haku sanoi sihisevällä äänellä ja poistui äänettömästi.

Hetkeä myöhemmin miss Minerva palasi huoneeseen. Hänellä oli kädessään kirje ja hän nauroi.

»Dan, tämä on mieletöntä», hän sanoi.

»Mikä on?»

»Minä ehkä kerroin sinulle että kotona he alkavat olla huolissaan minusta. Tarkoitan siksi että en ole päässyt lähtemään pois Honolulusta. Niin, he lähettävät poliisin hakemaan minua.»

»Poliisin?» Dan Winterslip kohotti tuuheita kulmakarvojaan.

»Niin, tämä on nyt tilanne. Tätä ei tietenkään tehdä avoimesti. Grace kirjoittaa että John Quincylla on kuuden viikon

loma pankista ja että tämä on päättänyt matkustaa tänne. 'Näin sinulla on seuraa kotimatalla, rakkaani', Grace sanoo. Eikö olekin ovelaa?»

»John Quincy Winterslip? Hänhän on Gracen poika.»

Miss Minerva nyökkäsi. »Sinähän et ole kai koskaan tavannut häntä, Dan? No, pian tapaat. Eikä hän varmaankaan tule hyväksymään sinua.»

»Miksei?» Dan Winterslip sanoi tuimasti.

»Koska hän on säädyllinen. Hän on rakastettava poika, mutta oi, niin säädyllinen. Tämä matka on hänelle melkoinen koettelemus. Hänen paheksuntansa alkaa kun hän kulkee Albanyn läpi, ja ajattelee niitä pitkiä väsyttäviä paheksuttavia maileja joita hänen täytyy sen jälkeen kestää.»

»Enpä oikein tiedä. Hänhän on Winterslip, eikö totta?»

»Hän on. Mutta hänessä ei ole alkuunkaan tuota mustalaismaista sukupiirrettä. Hän on puritaani.»

»Poikaparka.» Dan Winterslip siirtyi tarjottimen luokse jolla meripihkanväriset juomat olivat. »Ilmeisesti hän pysähtyy tapaamaan Rogeria San Franciscossa. Kirjoita hänelle sinne ja sano että minä haluan hänen pitävän tätä taloa kotinaan niin kauan kuin hän viiptyy Honolulussa.»

»Tuo on ystävällistä, Dan.»

»Ei se mitään. Minä näen mielelläni nuoria ihmisiä ympärilläni – jopa puritaanisia. Nyt kun sinut pidätetään ja viedään takaisin sivistyksen piiriin, sinun on paras juoda tämä cocktail.»

»Niin», miss Minerva sanoi. »Minä aion osoittaa todellista harvardilaista piittaamattomuutta, niin kuin veljeni oli tapa sanoa.»

»Mitä sinä tarkoitat?» Winterslip kysyi.

»En pane tätä pahakseni», miss Minerva sanoi huvittunut pilke silmäkulmassaan ja kohotti cocktaillasin.

Dan Winterslip hymyili hänelle säteilevästi. »Sinä olet kelpo tyttö, Minerva», hän sanoi saattaessaan tämän eteisen poikki.

»Maassa maan tavalla», miss Minerva vastasi. »Minä yritän unohtaa että olen bostonilainen. Pelkään pahoin että se osoittautuisi melko ohdakkeiseksi poluksi yleiseen suosioon.»

»Täsmälleen.»

»Lisäksi minä palaan pian Bostoniin. Kuljeskelen taidenäyttelyissä ja käyn kuuntelemassa Lowellin esitelmiä ja jähmetyn vähitellen vanhuuteen.»

Mutta hän ajatteli että nyt hän ei ollut Bostonissa istuutuessaan ruokasalin kimaltelevan pöydän ääreen. Hänen edessään oli kunnolla jäähdytetty iso viipale papaiapuun hedelmää, kullankeltainen ja houkutteleva. Jossain lehvistön takana verkkoseinän ulkopuolella meri pauhasi levottomana. Hän tiesi että päivällinen olisi täydellinen, saarelaispihvi ehkä kuivaa ja syistä, mutta hedelmät ja salaatti sitäkin herkullisempia.

»Odotatko sinä Barbaran saapuvan pian?» miss Minerva kysyi pian.

Dan Winterslipin kasvot kirkastuivat kuin hiekkaranta auringon noustessa. »Aivan niin, Barbara on suorittanut loppututkimuksen. Hän saapuu näinä päivinä. Mukavaa jos hän ja sinun täydellinen sisarenpoikasi osuisivat samaan laivaan.»

»Mukavaa ainakin John Quincyille», miss Minerva vastasi. »Meidän mielestämme Barbara oli pirteä viehättävä tyttö, kun hän kävi tapaamassa meitä Idässä.»

»Sitä hän juuri on», Dan Winterslip myönsi ylpeänä. Hänen tyttärensä oli hänen rakkain aarteensa. »Minä olen todella kaivannut häntä. Elämäni on ollut hyvin yksinäistä.»

Miss Minerva loi häneen terävän katseen. »Aivan niin, minä olen kuullut huhuja», hän huomautti, »siitä miten yksinäinen sinä olet ollut.»

»Dan Winterslip punastui päivetyksensä alla. »Ilmeisestikin Amosilta?»

»En vain Amosilta. Ihmiset puhuvat paljon, Dan. Todellakin, sinun iälläsi...»

»Mitä sinä tarkoitat, minun iälläni? Minähän sanoin että täällä me olemme kaikki nuoria.» Dan Winterslip söi hetken ajan äänettömänä. »Sinä olet kelpo tyttö – minä sanoin niin ja tarkoitin sitä. Sinun täytyy ymmärtää että täällä saarilla mies saattaa käyttäytyä...hieman toisella tavoin kuin Back Bayssä.»

»Tässä suhteessa», miss Minerva sanoi hymyillen, »kaikki Back Bayn miehet eivät ole luotettavia. En minä sinua moiti, Dan. Mutta mikset sinä – Barbaran vuoksi – valitse rakkautesi kohteeksi naista jonka voisit naida?»

»Minä voisin naida tämän – jos me puhumme samasta naisesta.»

»Se johon minä viittaan», miss Minerva vastasi, »tunnetaan melko laajalti Waikikin Leskenä.»

»Tämä paikka on oikea juorupesä. Arlene Compton on täysin kunniallinen nainen.»

»Uskoakseni entinen kuorotyttö.»

»Ei oikeastaan. Näyttelijätär – pieniä osia – ennen kuin hän meni naimisiin luutnantti Comptonin kanssa.»

»Ja omatekoinen leski.»

»Mitä sinä tuolla oikein tarkoitat?» Dan Winterslip kivahti. Hänen harmaat silmänsä hehkuivat.

»Ymmärtääkseni aviomiehen lentokone murskautui Diamond Headiin, koska hän piti sitä parhaana ratkaisuna. Hänen vaimonsa oli ajanut hänet siihen.»

»Valhetta, silkkaa valhetta!» Dan Winterslip huudahti. »Suo anteeksi, Minerva, mutta sinä et saa uskoa kaikkea mitä kuulet rannalla.» Hän oli hetken vaiti. »Mitä sinä sanoisit, jos minä kertoisin että olen kosinut tätä naista?»

»Pelkään pahoin että minusta tulisi ikävä ihminen», miss Minerva vastasi ystävällisesti, »ja muistuttaisin mieleesi että vanha houkka on kaikkein suurin houkka.» Dan Winterslip ei sanonut mitään. »Suo anteeksi, Dan. Minä olen sinun serkkusi, mutta olen silti etäinen sukulainen. Asia ei alkuunkaan kuulu minulle. Minä en välittäisi koko jutusta – mutta minä pidän sinusta. Ja minä ajattelen Barbaraa...»

Dan Winterslip nyökkäsi. »Minä tiedän», hän sanoi. »Barbara. Niin, ei ole mitään syytä kiihtyä. Minä en ole puhunut Arlenelle mitään avioliitosta. En vielä.»

Miss Minerva hymyili. »Tiedäthän että vuosien vierieessä», hän sanoi, »niin monet viisaat vanhat sanonnat alkavat tuntua täysin järjettömiltä. Varsinkin se jonka juuri äsken lausuin.» Dan Winterslip katsoi häntä silmissään jälleen ystävällinen tuike. »Tämä on parasta avokadoa mitä olen koskaan maistanut», miss Minerva lisäsi. »Mutta kerrohan, Dan, oletko varma että mango on syötävää? Minusta se tuntuu pikemminkin vahvistavalta lääkkeeltä.»

Kun he olivat syöneet päivällisen loppuun, Arlene Compton keskustelun aiheena oli unohtunut ja Dan oli jälleen täysin hyvällä tuulella. He joivat kahvia kuistilla – tai saarten kielellä

lanailla – joka avautui yhdestä sivuhuoneesta. Se oli avara ja siinä oli kolmella puolen verkkoseinä ja se ulottui pitkälle valkoiselle hiekkarannalle. Ulkona lyhyt tropiikin iltahämmäsi himmensi. Waikikin kirkkaat värit.

»Ei käy vähäisintäkään tuulenhenkäystä», miss Minerva sanoi.

»Pasaatituulet ovat loppuneet», Dan vastasi. Hän tarkoitti siunauksellisia tuulia jotka – vain harvoja epämiellyttäviä kausia lukuunottamatta – puhaltavat saarten yli viileästä koillisesta.

»Pelkään pahoin että on tulossa Kona-sää.»

»Toivottavasti ei», miss Minerva sanoi.

»Nykyään se imee minusta kaiken elinvoiman», Dan sanoi ja vajosi tuoliin. »Se että tuntee itsensä nuoreksi, Minerva – se on sellaista itsepetosta josta minä pidän.»

Miss Minerva hymyili ystävällisesti. »Jopa nuorten ihmisten on vaikea kestää Konaa», hän lohdutti. »Minä muistan kun olin täällä aikaisemmin – kahdeksankymmenluvulla. Olin silloin vasta yhdeksäntoista ikäinen, mutta muisto sairaista ihmisistä on jäänyt mieleeni.»

»Minä en tavannutkaan sinua silloin, Minerva.»

»Niin. Sinä olit jossain Etelämerellä.»

»Mutta minä kuulin sinusta kun tulin takaisin. Että sinä olit pitkä ja vaalea ja ihastuttava, etkä alkuunkaan niin sovinnainen kuin he pelkäsivät sinun olevan. Sinulla oli suurenmoinen vartalo – mutta niinhän sinulla on yhä vieläkin.»

Miss Minerva punastui, mutta hymyili yhä. »Höpsistä, Dan. Siellä mistä minä tulen ei puhuta tuollaista.»

»Kahdeksankymmenluku», Dan huokaisi. »Havaiji oli silloin Havaiji. Turmeltumaton, buffaoopperan maa, vanhan Kalakauan istuessa kultaisella valtaistuimellaan.»

Vaiettuja salaisuuksia, kiellettyä rakkautta ja visainen murha.

Eletään 1920-lukua. Nuori John Quincy Winterslip astuu laivaan suuntanaan Havaiji: hänen on määrä houkutella saarelle lomailemaan jäänyt tätinsä palaamaan kotiin Bostoniin.

Hieman ennen Johnin saapumista hänen sukulaismiehensä, Dan Winterslip, löydetään Honolulun-kartanostaan murhattuna. Saarelle saapuva John löytää itsensä keskeltä murhatutkintaa, jota johtaa paikallinen etsivä, terävä-älyinen ja sanavalmis Charlie Chan. Yhdessä Charlie Chan ja John paneutuvat mysteeriin, jossa kietoutuvat yhteen Winterslipin suvun vaiettu menneisyys ja Havaijin polveileva historia. Samalla John joutuu tekemään painavia valintoja, jotka vaikuttavat lopullisesti hänen omaan tulevaisuuteensa.

Charlie Chan ja avaimeton talo aloittaa klassikon asemaan nousseen etsiväsarjan, jossa kiinalais-amerikkalainen etsivä Charlie Chan ratkoo mysteerejä Havaijin trooppisissa maisemissa.

Yhdysvaltalainen kirjailija **Earl Derr Biggers** (1884–1933) tunnetaan erityisesti jännitysromaaneistaan, joissa seikkailee etsivä Charlie Chan.